

Hồi 17

Võ Đang Tam Lão Ngộ Cường Địch

Lời của đạo sĩ tuy rất ôn hòa, nhưng bao hàm ý nghĩa không tán thành hành động của bốn người chút nào. Vân Nhạc liền lớn tiếng đáp:

- Tại hạ bốn người tới đây với quý phái không phải là bạn, cũng không phải là thù mà đến đây chỉ muốn gặp Tiêu Dao Khách để hỏi một câu chuyện thôi. Tại hạ vẫn biết đến một cách đột ngột như thế này hơi vô lễ thật. Nhưng đạo Trưởng là người thế ngoại cao nhân, một kỳ túc của phái Võ Đang, lòng nhân ái cũng thật hơn người, vì đạo Trưởng thấy đệ tử của phái Võ Đang bị người ta chém giết một cách thê thảm như vậy mà không động lòng chút nào. Còn tại hạ bốn người trót bước vào cấm địa là việc nhỏ, lão Đạo Trưởng hà tất phải chấp nhất làm chi?

Nói xong chàng ha hả cười. Thái Huyền Đạo Trưởng biến sắc, hai mắt trợn trừng rồi nhắm lại hình như đang cố nén sự tức giận đoạn từ từ nói:

- Lời của thí chủ rất sắc bén, câu nào cũng châm biếm hết sức. Cũng may bản đạo là người tu hành, không biết giận hờn là gì. Nếu có mặt sư đệ của bản đạo ở đây thì e các thí chủ không sao mà yên thân rời khỏi Thiên Trụ Kim Đỉnh này...

Y chưa nói dứt đã có hai tiếng rú theo gió vọng tới, y vội nói tiếp:

- Sư đệ của bản đạo đã tới.

Tiếng rú vừa dứt, đã thấy hai người ở ngọn núi kế bên phi thân đến liền. Chỉ trong thoáng cái, bọn Vân Nhạc đã thấy cạnh Thái Huyền đạo nhân có hai lão nhân đùa tóc bạc phơ. Một trong hai đạo nhân đó vội nói với Thái Huyền rằng:

- Hiện giờ Chương môn sư diệt và Hoàng Tinh, Tía Tinh hai đồ đệ đang dẫn dụ Tiêu Dao Khách với Bắc Minh Tam Ma tới Kim Đỉnh này. Còn những tên giặc khác đa số bị môn hạ của ta tiêu diệt. Địa Sát Cư Sĩ Mục Bính của phái Cống Lai đã bị tiểu đệ đánh một chưởng rớt xuống Phi Tinh Đài rồi, không biết sống chết ra sao?

Đạo nhân ấy nói xong đưa mắt nhìn bọn Vân Nhạc luôn. Thái Huyền đạo nhân chấp tay vái trời nói:

- Chỉ mong Tổ Sư từ bi, phù hộ cho bốn sơn được vô sự. Công lực của Bắc Minh Tam Ma rất quái dị, không thể dùng lời lẽ khuyên bảo chúng đi khỏi được. Còn Tiêu Dao Khách chưa nguôi mối hận trước kia, chắc y không chịu rút lui một cách hòa nhã đâu. Chưa biết chừng lời dự ngôn của vị Chưởng môn đời trước nói: "Bốn sơn sẽ bị trầm luân trong một tai kiếp lớn" sẽ ứng vào ngày hôm nay chăng?

Nói xong lão đạo nhân thở dài một tiếng. Bỗng nhiên...

Cả ngôi Kim Điện rung chuyển, kéo cột đều lung lay rất mạnh, tiếng kêu "ùm-ùm" xen với tiếng gió véo von, hình như sắp bị sụp đổ.

Ba lão đạo nhân thấy vậy đều biến sắc, đang định tung mình nhảy ra xa tránh né thì bỗng thấy thế rung chuyển của Kim Điện ngừng hẳn, bên trong điện có bốn người ung dung bước ra. Một ông già áo vàng trong bọn người đó, vừa gầy vừa nhỏ, râu ria thưa thớt, mắt trái đã mù, nhưng mắt phải rất sáng quắc.

Còn ba người nọ mắt báo, mũi sư tử, mặt đỏ râu xồm, tuy cao thấp khác nhau, nhưng mặt mũi giống nhau như đúc không khác gì anh em sinh ba vậy.

Vân Nhạc khẽ nói:

- Chúng ta hãy tạm rời khỏi nơi này, không nên nhúng tay vào làm gì.

Nói đoạn, chàng kéo tay áo hai nàng một cái, rồi cả bốn lặng lẽ rút ra khỏi quảng trường, cùng đứng dưới gốc một cổ thụ để xem đôi bên đấu với nhau.

Khỏi nói rõ hẳn ai cũng biết ông già chột một mắt là Tiêu Dao Khách, còn ba người giống nhau là ba anh em Bắc Minh Tam Ma.

Bốn người đó hình như rất khinh thường ba lão đạo sĩ nọ nên cười nói như thường.

Tiêu Dao Khách cười xong liền nói:

- Hiền huynh đệ có nhận thấy mùi vị trái Lang Mai Tiên của phái Võ Đang rất ngon lành không, ăn xong lại muốn ăn thêm nữa.

Tên ma đầu phía trái liền đáp:

- Trái Lang Mai Tiên tuy la phi phạm, nhưng đệ vẫn cảm thấy nó hơi thanh đạm, không ngon bằng Băng Lê ở Bắc Hải.

Tiêu Dao Khách liền trả lời:

- Không ngờ bọn mũi bò (danh từ chế nhạo những đạo sĩ) của phái Võ Đang phạm tục quá! Những tượng và các lư hương ở trong điện đều làm bằng vàng, nên lão thấy chướng mắt nên đã phá hủy hết rồi!

Bốn người, kẻ xướng người họa, ai nghe cũng tức giận vô cùng. Ba lão đạo sĩ liền phi thân tới trước mặt bốn người đó ngò đầu Tiêu Dao Khách và Bắc Minh Tam Ma ha hả cười vài tiếng đã nhanh nhẹn nhảy ra phía sau ba lão đạo sĩ nọ rồi. Ba lão đạo sĩ biến sắc, vội quay mình lại phía sau.

Hai bên cứ trợn trừng mắt lên nhìn nhau, không khí lúc đó khiến ai cũng rung mình kinh hãi.

Một lát sau, Tiêu Dao Khách bỗng lớn tiếng cười và nói:

- Không ngờ tên mũi bò Lam Tinh lại coi trọng họ Hải này đến thế. Y khuôn cả mấy bô lão của phái Võ Đang đã lâu không ra hỏi việc đời là ba đạo trưởng Thái Huyền, Thái Diệu và Thái Tĩnh, đem ra đối phó với chúng ta. Quả thật là hân hạnh vô cùng!

Thái Diệu đạo trưởng nổi giận, giơ năm ngón tay nhắm yếu huyệt trên vai của Tiêu Dao Khách chộp tới. Thế công của lão đạo sĩ nhanh tuyệt vời, nhưng năm ngón tay sắp đụng tới vai Tiêu Dao Khách, bỗng chia ra làm năm và điểm vào năm chỗ yếu huyệt. Thế công đã nhanh và không có tiếng gió, đủ thấy võ công của Thái Diệu phi phàm biết bao.

Tiêu Dao Khách thấy thế công của đối thủ ảo diệu khôn tả, không sao chống đỡ được, vội ngửa người ra phía sau để tránh né. Tuy vậy áo ở trước ngực y đã bị sức mạnh năm ngón tay của Thái Diệu chọc thủng năm lỗ rồi. Trong khi Thái Diệu đạo trưởng chưa thâu tay lại thì Bắc Minh Tam Ma ở hai bên đã múa chưởng tấn công vào ngực lão.

Thấy chưởng lực của Tam Ma mạnh vô cùng, Thái Diệu đạo trưởng cũng phải thất kinh, nhún mạnh hai chân một cái, tung mình nhảy lên trên không. Thái Huyền, Thái Tĩnh cũng nhảy ra xa hai trượng tránh né.

Chưởng lực của Tam Ma đánh không trúng ba lão đạo sĩ, nhưng đã chặt gãy một cây thông lớn ở cạnh đó. Chỉ nghe kêu "ùm" một tiếng thật lớn, nửa cây thông to như một ngọn núi nhỏ đổ xuống và rơi thẳng dưới vực thẳm sâu muôn trượng...

Ba anh em Bắc Minh Tam Ma cùng tấn công chưởng, giải được mối nguy cho Tiêu Dao Khách xong, sầm nét mặt lại, đứng yên như tượng đá, mắt nhắm nghiền tựa như ba lão tăng nhập định vậy.

Thái Diệu đạo trưởng vừa hạ chân xuống tới mặt đất, thấy thái độ của Tam Ma rất kỳ dị, ngạc nhiên vô cùng.

Cả Thái Huyền, Thái Tĩnh cũng vậy. Không những ba lão đạo sĩ, cả Vân Nhạc đứng cạnh đó cũng không hiểu Tam Ma đang làm gì, riêng có Tiêu Dao Khách là biết rõ. Tuy vậy, Vân Nhạc và Thái Huyền đạo trưởng vẫn chăm chú nhìn Bắc Minh Tam Ma. Chỉ trong giây lát, hai người đã biết được phần nào.

Thái Huyền là người đứng đầu của Võ Đang Tam Nguyên Kiếm Tử, không những võ công đến mức thượng thừa mà đầu óc lại thông minh khôn tả, thấy Bắc Minh Tam Ma làm vậy, biết y mưu tính gì rồi. Trong khi ấy Thái Diệu đạo nhân vừa bị chiêu lực của Tam Ma làm tổn mất huyền môn chân khí để hộ thân và suýt tý nữa bị đả thương là đằng khác, nên tức giận vô cùng không sao đè nén, nghĩ thầm: "Hà tất phải chờ đợi chúng làm gì, sao ta không ra tay tấn công trước có phải hơn không?"

Đoạn, lão đạo sĩ phất tay áo một cái, múa chưởng đánh luôn. Y ra tay đã nhanh, Bắc Minh Tam Ma còn nhanh hơn.

Lúc ấy bỗng thấy hơi lạnh càng giá lạnh hơn trước mà Bắc Minh Tam Ma vẫn đứng yên.

Thái Huyền định lên tiếng dặn bảo hai người sư đệ, bỗng thấy hơi lạnh xông tới giá buốt xương, liền nghĩ thầm: "Nguy tai!" Rồi lão đạo sĩ nhanh nhẹn ngồi xuống đất, dùng Thuần Dương Chân Khí của bản thân để đối phó.

Lúc ấy, Thái Diệu, Thái Tĩnh mới phát giác Bắc Minh Tam Ma phát động huyền âm chân hàn để tấn công nên hai người cũng bắt chước Thái Huyền ngồi xuống vận chân khí chống đỡ.

Vân Nhạc liền bảo Tang Lộc và hai cô nương mau rời khỏi Kim Đỉnh, còn chàng thì vận dụng Bồ Đề Thiên Chưởng đẩy lui hơi lạnh đó, hộ tống cho ba người.

Vừa đi Vân Nhạc vừa thấy hai cô nương với Tang Lộc chịu không nổi lạnh, chân tay run lẩy bẩy, mặt nhợt nhạt không có sắc máu, mắt lơ đãng như người buồn ngủ. Chàng vội móc túi lấy ba viên Trường Xuân Đơn trao cho ba người uống. Một lát sau, sắc mặt của ba người mới hồng hào như trước.

Tang Lộc vội lên tiếng:

- Rét quá, chỉ sợ Võ Đang Tam Lão khó thoát khỏi tai ách này.

Khi đó, bỗng Tiêu Dao Khách ở trên đỉnh núi tung mình nhảy xuống, đứng trước mặt bốn người, cách nhau chừng một trượng. Vân Nhạc nghĩ thầm: "Ta đang tìm người, người lại tự dẫn thân đến, như vậy càng hay."

Tiêu Dao Khách trợn một mắt sáng lên, lạnh lùng hỏi:

- Có phải bốn vị là những người của phái Võ Đang mời đến để trợ giúp không?

Vân Nhạc từ từ đáp:

- Tôi đến núi Võ Đang là muốn kiếm một người, còn phái Võ Đang với chúng tôi vô quan hệ, hà tất phải đa sự làm gì? Chẳng hay Ngài có thể cho tôi biết quý tính đại danh được không?

Tiêu Dao Khách cười khinh một tiếng rồi đáp:

- Người sơn dã đây đã quên tên họ từ lâu, người ta gọi mỗi là Tiêu Dao Khách thôi.

Vân Nhạc giả kinh ngạc tiếp:

- Thế ra ngài là Tiêu Dao Khách đấy? Thỉnh thoảng tại hạ cũng ngẫu nhiên được nghe trong võ lâm nhắc nhở đến tên ngài. Không ngờ hôm nay hân hạnh được gặp gỡ nơi đây, chẳng hay chỗ ngụ của Ngài ở nơi nào, để sau này tại hạ được đến bái vọng và lãnh giáo?

Tiêu Dao Khách tỏ vẻ không vui, dùng giọng mũi "hừ" một tiếng rồi đáp:

- Chỗ ở của mỗi về phía Bắc Hạ lang giữa muôn sơn, hằng năm có tuyết phủ, gọi là Tuyết Doãn Phong. Tên này là do mỗi đặt ra, ít người biết tới, vả lại chỗ ở của mỗi rất heo lánh, vậy liệu bạn có thể kiếm thấy được không?

Vân Nhạc lớn tiếng cá cười đáp:

- Sao lại kiếm không ra? Người mà tại hạ tìm tức là...

Chàng chưa nói dứt thì trên đỉnh núi có tiếng rung động như tiếng sấm vang. Băng tuyết đổ xuống như thác nước, chỗ đứng của mọi người rung rinh như bị động đất. Thấy vậy Tiêu Dao Khách liền tung mình phi lên trên đỉnh, không để ý gì đến lời nói của Vân Nhạc nữa.

Thấy bốn bề bụi tuyết bay mù mịt, tiếng kêu vang điếc cả hai tai. Tang Lộc liền nói:

- Thiếu hiệp, dẫu sao chúng ta cũng nên giúp Võ Đang một tay!

Vân Nhạc khẽ thở dài một tiếng rồi đáp:

- Gần đây tại hạ đã chán nản hết sức, quyết không ra tay gây thị phi và ân oán giang hồ nữa, bây giờ tại hạ đã biết chỗ ở của Tiêu Dao Khách rồi, như vậy mục đích của tại hạ đã đạt, thì việc của người khác, chúng ta đừng lý tới là hơn.

Giao Hồng nũng nịu nói:

- Vân đại ca, viên ngọc vàng hình sao, đại ca vẫn chưa trao trả cho họ, như vậy công việc ở đây đã xong đâu?

Tang Lộc gượng cười tiếp lời:

- Chính bản đạo cũng khuyên thiếu hiệp không nên nhúng tay vào việc của người, nhưng tình thế bây giờ khác hẳn...

Nói tới đó y nhìn tứ phía, rồi giơ tay chỉ và nói:

- Những khói ở các sơn cốc đang bốc nghi ngút, có lẽ các đạo quán của phái Võ Đang đang bị đốt cháy. Môn hạ của họ có lẽ đang bị chém giết, nếu lúc này thiếu hiệp không can thiệp, sợ sau này phái Võ Đang sẽ hiểu lầm thiếu hiệp đã liên kết với bọn Bắc Minh Tam Ma mà vô cớ đến đây tầm thù.

Nghe Tang Lộc nói rất có lý, Vân Nhạc vội lên tiếng đáp:

- Nếu quan chủ không nhắc nhở, tại hạ suýt làm lỡ lớn. Như vậy chúng ta may lên ngay trên đỉnh đi.

Bốn người giở khinh công phi thân lên trên đỉnh, vừa tới nơi bốn người thấy Võ Đang Tam Lão đang ngồi dựa gốc thông hô hấp để lấy lại sức, còn Tiêu Dao Khách và Bắc Minh Tam Ma đã biến mất.

Thái Diệu thấy bốn người lên tới, liền lớn tiếng quát:

- Các người muốn thừa nước đục thả câu phải không? Nhưng còn bản đạo ở đây, chỉ e các người không được toại nguyện đâu.

Nói xong lão đạo sĩ phất tay áo một cái, đã thấy một sức mạnh khôn tả cuộn cuộn đưa tới.

Tang Lộc vội đưa song chưởng lên phản công, hai khí chưởng va chạm nhau, cả hai đều lùi về phía sau nửa bước. Thái Diệu đạo trưởng tức giận vô cùng, phất tay áo định ra tay tấn công tiếp, Vân Nhạc đã lên tiếng:

- Đạo Trưởng muốn sớm chết phải không?

Chàng vừa nói dứt lời, Thái Huyền, Thái Tĩnh rùng mình hãi sợ, Thái Diệu vội thâu tay lại, lùi nửa bước, giận đáp:

- Thiếu thí chủ nói vậy hơi ngông cuồng một chút. Bần đạo...

Vân Nhạc mỉm cười và ngắt lời lão đạo sĩ:

- Đạo trưởng chớ có hiểu lầm. Bọn tại hạ tới đây không định gây thù hấn với quý vị. Tại hạ muốn nói là vừa rồi ba vị đã may mắn đẩy lui được Bắc Minh Tam Ma, nhưng ba vị cũng đã bị hàn băng chân khí của Tam Ma xâm nhập, hiện giờ hàn độc đã chạy vào trong Dương Minh Đổm Kinh, công lực của ba vị đạo trưởng rất thâm hậu, lúc này vẫn chưa thấy có triệu chứng gì cả, nhưng mười hai tiếng đồng hồ sau hàn độc đó thấm vào xương tủy của quý đạo trưởng. Lúc đó dầu có Đại La Kim Tiền hạ phạm cũng không sao cứu nổi.

Nói tới đây chàng ngưng giây lát, liếc nhìn Thái Diệu đạo trưởng tỏ vẻ thương hại rồi tiếp:

- Nhứt là đạo trưởng này, vừa rồi đã nổi giận để cho hàn độc thấm vào trong Can, Tỳ nhị kinh. Theo sự ước đoán của tại hạ thì nhiều nhứt là sáu tiếng đồng hồ sau đạo trưởng thế nào cũng bị hàn độc xông lên trái tim mà chết. Nếu ba vị đạo trưởng không tin lời nói của tại hạ xin cứ việc vận công thử xem sẽ thấy âm dương nhị khí đảo ngược như thế nào.

Võ Đương Tam Lão nghe Vân Nhạc nói vậy đều biến sắc, đồng thời ngấm ngấm vận khí, thử và thấy lời nói của Vân Nhạc không sai. Cả ba đều cảm thấy như có muôn nghìn tia hơi lạnh chạy khắp người khiến chân tay mình mảy run rẩy không sao kèm lại được. Vân Nhạc mỉm cười hỏi tiếp:

- Thế nào? Ba vị thấy sao?

Thái Huyền thất kinh đáp:

- Mắt của thiếu thí chủ quả thật sắc bén như thần, anh em bần đạo tuổi đã già nua, dầu có chết cũng không lấy gì làm tiếc. Riêng có Bắc Minh Tam Ma tuy đã bị Thuần Dương Cương Khí của anh em bần đạo làm chấn tan Hàn Băng Chân Khí của chúng, nhưng chúng vẫn chưa bị thương, chỉ e trong thời gian rất ngắn sẽ lại đến đây tái phạm lần nữa. Lúc ấy tệ phái Võ Đương lâm vào họa kiếp không sao phục hồi được! Thiếu thí chủ anh hoa nội liễm như vậy, tất thế nào cũng là môn hạ của một cao nhân ẩn thế! Vậy xin thiếu thí chủ hãy ở lại tiếp trợ để toàn đạo nghĩa của võ lâm.

Vân Nhạc thắc mắc vô cùng, vì chàng không muốn gây thù oán trong võ lâm như trước nữa. Đang lúc băn khoăn, chàng bỗng nghĩ ra một kế, liền vừa cười vừa đáp:

- Công lực của tại hạ hãy còn non kém, khó mà tiếp trợ quý phái. Nếu quả thật ba vị đạo trưởng bị Hàn Băng Chân Khí xâm nhập xương tủy, thì xin ba vị dùng chuồng tâm, đẩy lên yếu huyệt ở sau lưng và trước ngực, dùng chân khí tuần hoàn dẫn dụ Tam Dương Chân Hỏa, luyện hóa những khí hàn độc đó đi, chỉ trong một tiếng đồng hồ là khỏi.

Võ Đương Tam Lão kinh ngạc vô cùng vì họ biết lời chỉ dẫn của Vân Nhạc tuy giản dị, nhưng rất sâu sắc, bên trong còn bao hàm bí quyết của Tiên Thiên Mạc Hóa nữa. Thái Huyền đạo trưởng đang định lên tiếng khen ngợi thì Vân Nhạc đã móc túi lấy miếng ngọc hình ngôi sao ra và nói:

- Vừa rồi tại hạ lên núi, ngẫu nhiên có một sự hiểu lầm nhỏ với Hoàng Tinh Vũ Sĩ..

Tiếp theo đó, chàng đem câu chuyện gặp Hoàng Tinh Vũ Sĩ thuật lại cho ba vị đạo sĩ nọ nghe, rồi vừa cười vừa tiếp:

- Tại hạ đeo kiếm lên núi, xúc phạm đến luật cấm của quý phái. Tại hạ cũng biết như thế là không nên không phải, nhân lúc này tại hạ xin lỗi cùng ba vị đạo trưởng, phiền quý vị chuyển giao miếng ngọc này lại cho Hoàng Tinh Vũ Sĩ hộ.

Nói xong, chàng liền trao miếng ngọc hình sao cho Thái Huyền đạo trưởng.

Thấy Thái Huyền đạo trưởng định lên tiếng, chàng vội xua tay, mỉm cười và tiếp:

- Hiện giờ các đạo quán của quý phái đã bị phá hủy mất tám chín mươi phần trăm, các đệ tử của quý phái đang khổ chiến và kẻ địch không riêng gì môn hạ của Bắc Minh Tam Ma mà còn có cả phái Công Lai nữa. Tại hạ rất hổ thẹn không thể ra tay trợ giúp quý phái, dám mong ba vị đạo trưởng tự cứu chữa. Sau này Bắc Minh Tam Ma có tới đây tái phạm xin ba vị dùng Tam Nguyên Giao Kích Pháp và tuần hoàn sử dụng trận pháp Thiên Địa Nhân, đừng để cho chúng rảnh tay giờ phút nào, thì họa may ba vị mới có thể thắng chúng. Lời nói của tại hạ chỉ có thể thôi, sau này chúng ta thế nào cũng có dịp gặp nhau.

Nói xong, chàng quay lại bảo ba người trong bọn:

- Đi!

Thế rồi chàng cùng Tang Lộc và hai thiếu nữ tung mình phi thân xuống dưới Triều Nguyên Cung tức thì. Võ Đương Tam Lão ngẩn người nhìn theo, trong lòng kinh ngạc vô cùng.

Bọn Vân Nhạc phi thân xuống núi, suốt dọc đường có ra tay tiếp trợ ngầm môn hạ của Võ Đương.

Lã Tương Mai và Giang Giao Hồng thấy sắc mặt của Vân Nhạc khác thường, hình như trong lòng rất lo âu, nên đều hải sợ thẳm và ngấm ngầm nhờ Tang Lộc khuyên bảo chàng hộ. Biết việc đó không phải để. Tang Lộc hẹn đến tối rồi sẽ thừa cơ hộ bàn tính sau.

Trời sắp tối, bọn Vân Nhạc đi tới Lão Hồ Khâu, liền vào trọ tại một khách sạn Trường Hưng. Đêm hôm đó, Vân Nhạc nằm một mình trong phòng, đầu óc bối rối khôn tả. Đột nhiên chàng nghe có tiếng gõ cửa, vội lên tiếng hỏi:

- Ai đó?

Giang Giao Hồng đứng ngoài đáp:

- Em đây

Nàng không nghe Vân Nhạc trả lời, lại hỏi tiếp:

- Giao Hồng đây, có vào được không hở Vân đại ca?

Vân Nhạc ngồi dậy trả lời:

- Sao lại không được, cửa không có cài then mà!

Cánh cửa phòng hé mở, Giao Hồng và Tương Mai bước vào, chỉ thiếu có Tang Lộc. Thấy mặt hai nàng có vẻ u oán, Vân Nhạc biết hai nàng vào để làm gì. Giao Hồng vừa ngồi xuống đã lên tiếng hỏi:

- Vân đại ca, tại sao mấy ngày nay anh lại rầu rĩ thế? Chẳng hay anh có việc gì lo âu chẳng? Anh có thể nói cho tiểu muội nghe được không?

Nói xong, nước mắt của nàng đã chảy dài, cả Tương Mai ngồi cạnh đó cũng khóc theo.

Vân Nhạc không biết trả lời sao cho phải, trầm ngâm một hồi rồi thở dài đáp:

- Tôi đã biết ý của hai cô nương rồi. Tôi là người chó có phải là thảo mộc đâu, làm sao quên được mối tình của hai vị? Nhưng gần đây phần số của tôi rất hẩm hiu, chỉ sợ là lỡ cho người khác mà thôi..

Giao Hồng cau mày lại nói:

Vân đại ca, chúng em không lỡ cuộc đời của anh đâu. Nếu anh bảo cuộc đời chúng em sẽ lỡ làng thì đó là do chúng em tự nguyện. Cạn nếu anh muốn xua đuổi chúng em, thì chúng em đành phải cắt tóc đi tu, bằng không anh phải cứu mạng hai chúng em, vì chúng em đã như hình với bóng rồi.

Vân Nhạc nghĩ ngợi giây lát, không biết trả lời ra sao cho phải, liền nghĩ: "Hà tất ta câu nệ mãi, cứ để cho nó tự nhiên hơn..." Đoạn chàng mỉm cười đáp:

- Nếu Hồng muội nói vậy thì diễm phúc cho tôi lắm, chỉ sợ tôi bạc phước thôi!

Hai nàng má đỏ bừng, liếc mắt lườm chàng một cái. Chàng gượng chuyện trò vui vẻ, khiến hai nàng hớn hở. Trong lúc ba người đang vui chuyện, Vân Nhạc bỗng thấy ngoài cửa phòng có bóng người thấp thoáng, rồi có một người bước vào. Chàng nhìn kỹ, liền cả mừng và lớn tiếng kêu gọi:

- Lôi lão ca, tiểu đệ kiếm nhị ca mãi ma không thấy đâu cả!

Tiếp theo đó không thấy Phó Lục Quan và Phó Uyển theo vào, Vân Nhạc kinh hãi hỏi:

- Còn mấy người nữa đâu?

Tiểu Thiên thấy Giao Hồng và Trương Mai không tiện trả lời, vừa cười vừa hỏi:

- Hai cô nương vẫn mạnh giỏi đấy chứ?

Xong, chàng mới quay lại nghiêm nét mặt trả lời Vân Nhạc:

- Lôi lão nhị theo Phó đại hiệp và Uyển cô nương từ Trường Bạch Sơn đến núi Võ Đang, khi tới trấn Cáp Khẩu chỉ vì bọn Lôi lão nhị tham ăn tham uống, nên mới bị bọn trộm ăn cắp mất thanh kiếm Thái A của Uyển cô nương. Ba chúng tôi liền bỏ đi tìm, nhưng biệt vô tầm tích. Vì lo ngại và quá mệt mỏi, Phó đại hiệp cùng Uyển cô nương cũng bị nhiễm bệnh, nằm ở khách điếm, chữa mãi không khỏi. Lôi lão nhị nóng lòng, đành lên Võ Đang một mình, ngờ đâu phái Võ Đang lại gặp phải một tai kiếp rất lớn, các đạo quán đều bị thiêu hủy. Người bị giết và bị thương liên miên. Khi Lôi lão nhị lên tới Nam Thiên Môn, bỗng thấy bốn bóng người ẩn hiện ở rừng thông, nhanh mắt nhận ra ngay là chú hai và hai cô nương. Lôi lão nhị mới theo dõi đến tận đây.

Tiểu Thiên nói tới đây Tang Lộc đã bước vào, vội chắp tay chào và vừa cười vừa nói:

- Lôi lão sư, chắc lão sư không ngờ bản đạo theo Tạ thiếu hiệp tới đây phải không?

Tiểu Thiên vội nắm tay Tang Lộc hàn huyên một hồi. Vân Nhạc cau mày lại hỏi:

- Hiện giờ Phó đại hiệp và Uyển cô nương đang ở đâu?

- Cách đây không xa, hai vị ấy đang ở trong huyện thành Cốc Thanh.

- Nếu vậy chúng ta phải đi ngay mới được.

Đoạn Vân Nhạc đeo thanh Thái A Kiếm lên vai định đi. Tiểu Thiên thấy vậy, trợn trừng mắt lên nhìn.

Tang Lộc liền nói:

- Có phải Lôi lão sư đang thắc mắc vì sao thanh Thái A Kiếm lại lọt vào tay của thiếu hiệp phải không? Thôi được chúng ta cứ đi rồi bần đạo sẽ kể cho lão sư rõ.

Năm người rời khỏi khách điếm, đi thẳng về phía huyện thành Cốc Thành...

oOo

Trên sông Hán Thủy một chiếc thuyền lớn đang xuôi dòng. Bảy hành khách trên thuyền là bọn Vân Nhạc, nhưng mọi người đều cải dạng, Vân Nhạc hóa trang thành một ông cụ tuổi độ sáu mươi. Giao Hồng, Trương Mai, Phó Uyển biến thành Chung Vô Diễm, xấu xí khôn tả. Phó Lục Quang, Tiểu Thiên và Tang Lộc cũng biến đổi. Thuyền của bảy người tới Sơn Mạch Đại Hồng, thuộc phạm vi thế lực của Hồng Kỳ Bang.

Phần vì chưa tới Hạ Khẩu gặp mặt Thương Tử, phần vì tuân theo lời răn dạy của Minh Lương đại sư, nên Vân Nhạc cứ phải trốn tránh, mong kẻ địch không nhận ra để khỏi lộ diện.

Trong khi thuyền đang lướt trên mặt sông, Vân Nhạc ngồi trong khoang nghĩ kế. Chàng muốn sát phạt ít mà thắng được Hồng Kỳ Bang.

Tối hôm đó, lúc mặt trời vừa lặn, thuyền của bọn Vân Nhạc đã tới Hạ Khẩu.

Trong khi mọi người đang ở trong khoang thuyền dùng cơm, bỗng nghe trên bờ có giọng nửa nam nửa nữ gọi:

- Thuyền kia, có định sang bên kia không?

Tiểu Thiên vội đưa mắt ra hiệu với Vân Nhạc và nói:

- Lão tam, kẻ thù đã tới, chẳng hay chú liệu sao, chú có nhận che chở cho họ không?

Vân Nhạc trợn mắt ra hiệu cho Tiểu Thiên bảo đừng nói tiếp rồi nói với người lái đò:

- Chú trả lời cho người đó là thuyền này sang sông, nhưng đã có khách bao rồi, đại gia làm ơn đi thuyền khác thì hơn!

Người lái đò theo đúng lời dặn của Vân Nhạc, trả lời người khách đứng trên bờ.

Tiểu Thiên vội đứng dậy, lẩm bẩm tự nói: "Các ngu quý xà thần ở trong núi đã chạy cả ra, Lôi lão nhị lại được xem trò vui một phen."

Chàng vừa nói vừa đi ra ngoài khoang. Biết Tiểu Thiên vẫn có tánh khi thấy kẻ thù không sao ngừng tay được. Vân Nhạc sợ chàng gây sự, liền theo ra tức thì.

Người có giọng gà mái lại lên tiếng:

- Bậy nào! Bọn đại gia thích đi chiếc thuyền này, vậy bác lái đò hãy bảo khách trong thuyền dành riêng một khoang cho các đại gia.

Tiểu Thiên và Vân Nhạc vừa bước ra ngoài khoang đã thấy người lái đò đứng trước mặt bốn người lạ, vẻ mặt sợ hãi. Người nói tiếng bán âm bán dương, thân mình vừa gầy vừa cao, mặt ngẩng lên trời, thái độ rất kiêu ngạo.

Hai người đứng cạnh, y phục như nhau, đều ăn mặc áo vải vàng, một người cao lớn, hiên ngang, mặt vuông, lông mày trắng, râu đỏ, còn người kia, vừa bé nhỏ, mồm nhọn, má hóp. Người thứ tư, đứng cách đó hơi xa, mặt mũi khôi ngô, râu ba chòm, đang ngắm nhìn phong thủy.

Tiểu Thiên rỉ tai Vân Nhạc:

- Người đang nói chuyện với người lái đò là Kinh Môn Nhứt Quái Yến Vũ Kim Thoa Vân Hòa, hai người cao và lùn đứng cạnh là Nội Phương Sơn Song Kiệt, người cao tên là Ma Thiên Na Tra Kim Lệ Thanh, người lùn tên là Thương Ngô Thạch Phong Tu Sĩ Lai Thiếu Nguyên, là người âm trầm, ác độc, hỉ nộ khôn lường, võ công rất cao, hay giết trộm kẻ địch. Y có một chút thù oán với Lôi lão nhị đấy.

Vân Nhạc vừa nghe vừa gật đầu. Lúc ấy, người lái đò đang cãi vã với Kinh Môn Nhứt Quái, bỗng thấy Vân Nhạc và Tiểu Thiên ở trong khoang bước ra, liền lớn tiếng nói:

- Đại gia, khách của chúng tôi đã bước ra kia. Xin đại gia hỏi hai vị ấy xem. Nếu hai vị ấy nhận lời, tiểu nhân không dám phản đối nửa lời.

Kinh Môn Nhứt Quái thấy hai ông già quê mùa vừa bước ra, và nghe người lái đò nói hai người ấy là người đã thuê chiếc thuyền này, liền cất giọng lai đục lai cái gọi "này" một tiếng. Nhưng Tiểu Thiên và Vân Nhạc đang cúi đầu thì thầm với nhau, làm như không nghe.

Thấy gọi hai tiếng liền mà hai người nọ không trả lời Kinh Môn Nhứt Quái cau mặt lại, phi bước vượt qua cầu của thuyền, tiến thẳng tới trước mặt hai người giận dữ quát tháo:

- Hai lão kia có nghe ta gọi không?

Tiểu Thiên từ từ quay mặt lại, trợn một mắt lên nhìn Nhứt Quái, rồi ung dung đáp:

- Lão có nghe giọng lai đục lai cái gọi "này, này" hai tiếng, nhưng có biết bạn kêu gọi đâu?

Nhứt Quái ky nhứt người ta bảo giọng nói của mình lai cái lai đục nên hai má đỏ bừng, nổi giận hỏi:

- Có lẽ lão già này không muốn sống nữa chắc? Đại gia đây muốn hỏi lão nhường cho hai khoang thuyền. Tiền thuyền mỗi bên chịu một nửa, chẳng hay lão có bằng lòng không?

Tiểu Thiên với giọng khinh khỉnh đáp:

- Sự sống chết của lão đã có Diêm Vương trông coi, khỏi cần bạn quan tâm. Xin bạn đừng nói tới chữ "Nhường" làm gì. Vì đi cùng thuyền với con người vô lễ như bạn lão chỉ bực mình chịu không nổi ma thôi. Tốn tiền mua cái bực vào người như vậy, khi nào lão lại đại đến thế.

Nhứt Quái tức giận khôn tả, chỉ muốn dùng chưởng bổ ngay Tiểu Thiên làm đôi mới hả dạ, nhưng y thấy Tiểu Thiên không có vẻ gì là người có võ công cả, e tin này đồn đại khắp nơi, làm mất danh tiếng của y đi, nên y đành phải cố nén lửa hờn, để khỏi mang tiếng là y mạnh hiếp một ông già không biết võ.

Lúc này, Kim Lệ Thanh cũng đã bước xuống thuyền đứng cạnh đó nhìn Tiểu Thiên và Vân Nhạc, nhưng y cũng không nhận xét ra hai người có võ công, nên y tiến lên một bước mỉm cười nói:

- Thưa hai lão trượng, chú em tôi họ Vân đây thô lỗ ăn nói hơi sỗ sàng, mong hai vị lượng thứ. Quả thật anh em tại hạ có việc khẩn cấp, cần phải quá giang ngay, mong hai vị làm ơn nhường lại cho chúng tôi hai căn ở trong khoang thực là phúc đức lắm.

Tiểu Thiên tỏ vẻ lãnh đạm đáp:

- Ăn nói như vậy mới phải! Nhưng... lão có điều này thắc mắc chưa hiểu, xin hỏi có mười mấy chiếc thuyền đậu cạnh đây tại sao bạn không hỏi thuê, lại cứ đòi đi nhờ chiếc thuyền của chúng tôi làm gì?

Nghe Tiểu Thiên hỏi vậy, Kim Lệ Thanh đờ người, không sao trả lời được. Sự thật bọn chúng thấy chiếc thuyền đó lớn rộng, liền xuống hỏi mượn, chớ không có ý định gì cả. Nay chúng thấy Tiểu Thiên có vẻ nghi ngờ bọn chúng la đạo tặc thì chúng chịu nhịn sao được? Nên trầm ngâm giây lát, Lệ Thanh bèn cả giận quát lớn:

- Lão già này nghĩ Kim đại gia đây là hạng người gì?

Tiểu Thiên điềm đạm đáp:

- Mặc bạn già là ai, lão đây nhứt định không chịu nhường đâu!

Lệ Thanh cười nhạt một tiếng nói tiếp:

- Lão già này muốn chết chắc?

Đoạn, y gỡ ba thành chuông lục ra đánh ngang một cái.

Y chỉ muốn đánh cho Tiểu Thiên bị thương nhẹ thôi.

Ngờ đâu, khi y vừa ra chuông tấn công, chỉ thấy Tiểu Thiên dùng lối bước của người thường, bước sang một bên nói với Vân Nhạc:

- Chú ba này, thời buổi này sao già trẻ đều không có lễ phép cả, chi bằng cự tuyệt họ thì hơn.

Với cử chỉ rất khéo léo, Tiểu Thiên tránh khỏi thế công của đối thủ.

Lệ Thanh ngạc nhiên nghĩ thầm: "Thế chuông này của ta tuy không như điện chớp, nhưng cũng lạnh lẽo lắm rồi. Sao y lại may mắn tránh né được thế?"

Nhút Quái đứng cạnh đó cũng kinh ngạc vô cùng, nhưng chúng vẫn không nhận xét ra là Tiểu Thiên có ý tránh né thế công ấy. Lúc ấy trời đã tối sẫm. Trên bờ mịt mù không thấy gì, đèn lửa của mười mấy chiếc thuyền đậu ở đó lúc tỏ lúc mờ. Song vỗ vào bờ liền tiếp, gió sông thổi hiu hiu, Vương Cát với Lai Triều Nguyên đứng trên bờ đợi lâu quá, sốt ruột vô cùng.

Vương Cát bèn lên tiếng gọi:

- Kim lão đại, hà tất phải tốn hơi sức nói với hai lão già ấy làm gì? Cho chúng mấy cái bạt tai co phải là xong không?

Nói xong, y cùng Triều Nguyên song song phi thân xuống dưới thuyền, ngờ đâu lúc thân mình của chúng đang lơ lửng trên mặt sông, chúng bỗng nghe đầu gối tê tái, chân khí tản mát người nặng chình chịch, rơi ngay xuống mặt nước. Chúng kinh hãi vô cùng, vội nín hơi lấy sức ngờ đâu chân lại càng tê tái thêm, thân mình rơi xuống càng nhanh hơn trước. Chỉ nghe kêu "bõm, bõm" hai tiếng, cả hai đều rơi xuống sông.

Lệ Thanh và Nhút Quái kinh hãi khôn tả, đang định ra tay cứu giúp, nhưng chúng đều không biết lộ, đành phải lên tiếng nhờ người lái đò cứu hộ.

Với giọng lạnh lạnh, Tiểu Thiên bỗng lớn tiếng nói:

- Hai bạn đừng có nói nhiều nữa. Và hai người cũng đừng có múa nanh múa vuốt ở trước mặt lão, sai bảo kẻ khác như thế!

Lệ Thanh và Nhút Quái mới biết bọn chúng đã nhận xét sai lầm, nên đều nhảy cả xuống sông cứu hai người kia. Cũng may nơi đó nước rất cạn, hai người tốn rất nhiều hơi sức mới lôi kéo được Vương Cát và Triều Nguyên lên bờ.

Trong khoang thuyền có tiếng cười dòn như pháo nổ, hai tên nọ nghe mắc cỡ vô cùng. Chúng kéo được Triều Nguyên và Vương Cát lên bờ loay hoay mãi vẫn không sao giải được huyệt cho hai tên bạn đó.

Lúc này chúng mới hay trên thuyền có tay cao thủ võ công rất cao siêu nên chúng chỉ tức giận thầm, chớ không trở xuống thuyền gây hấn nữa. Nhứt Quái với Lệ Thanh rí tai bàn tán giầy lát, rồi cùng cồng Triều Nguyên và Vương Cát hấp tấp đi ngay.

Quay trở vào trong khoang, Vân Nhạc liền khiển trách Tiểu Thiên:

- Nhị ca cứ hay vô sự gây hấn như thế. Thế nào giữa đường cũng có sự phiền phức cho mà xem!

Tiểu Thiên trợn to hai mắt đáp:

- Chẳng lẽ chú không biết Lôi lão nhị này có tiếng là "dai như đĩa" hay sao? Tên Triều Nguyên đã giết lén bạn của Lôi lão, rồi ẩn núp tránh mặt mười năm liền. Trời xanh run rủi, hôm nay y để cho Lôi lão bắt gặp thì khi nào Lôi lão để cho y yên thân được?

Vân Nhạc lại nói:

- Nếu vậy, nhị ca giết y ngay có hơn là đùa giỡn như thế không?

Tiểu Thiên trợn ngược mắt lên đáp:

- Lôi lão đã bắt gặp, khi nào chịu để cho y yên thân. Chú đã xem cái trò mèo bắt chuột chưa?

Ba cô nương thấy dáng điệu và lời nói của Tiểu Thiên không sao nhịn được, đều ôm bụng cười. Vân Nhạc cũng đành chịu, nhún vai lắc đầu cười nốt.

Bên ngoài, người lái đò với mấy tên phu thuyền vừa lẩm bẩm vừa nói vừa bước vào trong khoang. Chúng kinh hãi và nói với mọi người:

- Quý vị đã gây tai họa rất lớn rồi. Hồng Kỳ Bang ở trên sông Hán Thủy xuất mặt vô thường, bốn người vừa rồi không biết chừng là người của chúng. Chúng cháu không dám gánh vác trách nhiệm nặng nề này, cho nên... cho nên

Vân Nhạc mỉm cười và ngắt lời chúng:

- Các bác khỏi lo ngại việc này. Dù việc tà trời đã có chúng tôi đảm đương hết. Thôi, các người ra bên ngoài đi.

Người lái đò định nói nữa nhưng không sao nói ra lời được, đành nhún vai cau mày đi trở ra.

Giang Giao Hồng bữu môi, tỏ vẻ khinh miệt và nói:

- Lôi lão sư chỉ chuyên môn nói dóc! Nếu lão sư không nhờ có môn Lăng Không Chế Huyệt và Khẩu Khuyết "tiềm tâm ư nhứt, dĩ bất biến vạn biến" (Định tâm không nao núng, để đối phó mọi sự biến đổi) của Vân đại ca đối phó bọn chúng, hoặc bọn chúng đã có đề phòng trước thì chắc đâu lão sư đã được toại nguyện như vậy?

Tiểu Thiên lắc đầu đáp:

- Nay Giao cô nương, ai chẳng biết công lực Vân đại ca của cô đã đến mức tuyệt đỉnh! Cô nhờ vả bóng cây lớn đó che chở cho thì Lôi lão nhị đây đâu dám lớn tiếng với cô nữa. Cô nương cũng nên tích đức một chút, để cho Lôi lão nhị này khỏi phải mắc cỡ với mọi người. Sau này, Lôi lão nhị thế nào cũng giúp đỡ cô rất nhiều. Có phải không La cô nương?

Hai nàng biết Lôi Tiểu Thiên nói đùa, trong lòng tuy tức giận nhưng không dám nói lại.

Đêm đó bình yên vô sự, nhưng Vân Nhạc trong lòng nom nớp không yên, bèn cùng Tang Lộc và Tiểu Thiên ra ngoài khoang thuyền để xem xét. Ba người thấy sương mù phủ khắp nơi, những thuyền đậu cạnh đó đã nhổ neo đi hết, chỉ còn chiếc thuyền của mình trơ trọi. Người lái đò cùng mấy người phu thuyền đang quây quần ở trước mũi nhưng không nói năng gì cả.

Tiểu Thiên là người giàu kinh nghiệm, thấy tình hình như vậy hiểu ngay nên lớn tiếng vừa cười vừa nói:

- Nội Phương Sơn Song Kiệt quả thật quang minh lỗi lạc, không thềm ám hại ai, đáng là đấng nam nhi đại trượng phu, sao không ra đây tương kiến với chúng tôi?

Chàng vừa nói dứt, trên bờ đã có năm người xuất hiện. Ngoài bốn người đêm hôm trước, còn thêm một đạo nhân áo xanh, mặt to, mũi sư tử, râu thưa thớt, lưng đeo hai chiếc Bế Huyệt Khuyết (Xuống). Tang Lộc vừa thấy mặt đạo nhân đó, hơi kinh hãi, bèn khẽ nói với Vân Nhạc:

- Đạo nhân này là Quảng Tây Quế Sơn Mộc Long Tử rất giỏi về môn thủ pháp Thái Ất Kỳ Môn. Năm xưa, y đã được xưng là độc bộ võ lâm, công lực trác tuyệt. Đã lâu không thấy y xuất hiện ở giang hồ. Thiếu hiệp nên cẩn thận đề phòng thì hơn.

Lúc ấy, Tương Mai và Giao Hồng bước ra, còn Phó Lục Quang và Phó Uyển vì mới khỏi bệnh nên nghe lời Vân Nhạc phải nằm tĩnh dưỡng.

Bọn Nội Phương Sơn song kiệt vừa xuất hiện, bọn Tạ Vân Nhạc đã như sao sa nhảy cả lên bờ, không gây một tiếng động. Kinh công thượng thừa của mọi người, khiến bọn Nội Phương Sơn Song Kiệt cũng kinh hãi.

Kinh Môn Nhứt Quái Vân Hòa lên tiếng trước:

- Chúng ta vô oán vô cừu, tại sao đêm hôm qua quý vị lại đột nhiên ra tay đánh lên vậy?

Tiểu Thiên lạnh lùng đáp:

- Co ai ra tay đánh lên quý vị đâu? Đâu vị nào đã thấy chúng tôi ra tay?

Nghe Tiểu Thiên hỏi, Kim Môn Nhứt Quái Không sao trả lời được. Y biết bọn Vân Nhạc đã ra tay đánh lên Lai Triều Nguyên và Vương Cát thật, nhưng không có bằng chứng gì.

Mắt đỏ bừng, miệng há hốc, Kim Lệ Thanh bước lên một bước vừa cười vừa nói:

- Đêm hôm qua, quả thật chúng tôi là xử sự không phải trước, nhưng sự đệ của tôi với đại hiệp bị đánh lên, khiến chúng tôi áy náy nên đêm nay đến xin cùng quý vị thi thố vài hiệp bằng bản lĩnh chân thật. Đùa với nhau thôi, chớ chúng tôi không dùng chữ "lấy võ hội bạn"

Tiểu Thiên đang định lên tiếng trả lời thì Vân Nhạc đã nói trước:

- Lời của Kim lão sư rất thần bạch khiến lão đây cảm động lắm...

Chàng nói tới hai tiếng lão đây, Trương Mai và Giao Hồng không sao nhịn được cứ khúc khích cười hoài. Vân Nhạc hơi cau mày nói tiếp:

- Kim lão sư theo gió bắt bóng như vậy, có thể nói là xuất quân vô danh. Quả thật bọn lão chưa hề đánh lên bao giờ. Hai vị lão sư rút xuống nước là do chân khí bị cản trở mà nên, chớ có phải tại chúng tôi dùng ám khí ném trộm đâu? Quý vị nên rõ, điều mà người luyện võ rất khó luyện là đả thông Nhâm Đốc nhị mạch. Nếu hai huyết mạch đó đả không thông được thì khí huyết không sao tuần hành thông qua các huyết, nên thỉnh thoảng hay gặp phải những trường hợp như thế. Theo sự ước đoán của lão đây thì hai vị lão sư lúc phi thân qua mặt nước, ngẫu nhiên khí huyết bị cản trở mà rút cũng nên.

Lời nói của chàng rất chí lý, khiến đối thủ không sao cãi được. Lai Triều Nguyên và Vương Cát đưa mắt nhìn nhau nghĩ thầm: "Y nói rất có lý, nhưng không lẽ hai người đều gặp trường hợp ngẫu nhiên như nhau?"

Tiểu Thiên biết Vân Nhạc không muốn kết thù oán thêm mới nói như vậy.

Đột nhiên đạo nhân mặt rộng, mũi sư tử lạnh lùng đáp:

- Lời ấy chỉ có thể đánh lừa được người khác thôi, chớ không gạt nổi bản đạo đầu. Hơn trăm nghìn năm nay, chưa hề nghe có chuyện như thế xảy ra. Nếu theo như lời thí chủ thì người trong võ lâm, nếu chưa luyện được tới mức đả thông Nhâm, Đốc nhị mạch thì có ai dám ra ngoài giang hồ đi lại, để cho người ta tha hồ giết chết đâu? Các người định dùng những lời lẽ xảo quyệt để che lấp hành động lén lút của mình, bản đạo lấy làm xấu hổ giùm cho các người.

Lời nói mỉa mai của đạo sĩ đó không chọc giận được Vân Nhạc, chàng vẫn tươi cười như thường. Nhưng Giao Hồng không thể nào nén giận liền thét lớn:

- Lão đạo sĩ xấu xí kia, đừng tự phụ là tay siêu phàm! Người tưởng chúng ta sợ hay sao? Nói thật cho người biết, bất cứ người nào trong nhóm chúng ta đây cũng đủ tài giỏi hơn các người nhiều.

Đạo sĩ mặt rộng trợn mắt sư tử với vẻ khinh khỉnh đáp:

- Nữ thí chủ dám đại ngôn mà không biết hổ thẹn chút nào. Võ công của bản đạo, tuy không dám xưng là thiên hạ đệ nhất, nhưng người có thể địch ngang tay bản đạo trong võ lâm ngày nay rất ít. Nữ thí chủ cũng như con ếch nằm đáy giếng nhìn trời, bản đạo không thèm dạy bảo nữ thí chủ, rồi đây sẽ có người khiến nữ thí chủ phải chịu khổ sở.

Đạo sĩ đó nói xong đưa mắt nhìn Triều Nguyên một cái. Triều Nguyên vốn là sư đệ đệ của Mộc Long Tử, nên nghe lời sư thúc nói như vậy, bèn tiến lên ngay và nói:

- Đại tẩu tên họ là chi? Lại mỗ không thèm giết những kẻ vô danh.

Giao Hồng mặt đỏ bừng, quát:

- Ta không cho người biết tên vội, chờ khi nào người ngã xuống nước, lúc ấy ta hăng cho biết cũng chưa muộn.

Triều Nguyên tức giận vô cùng, cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Mi muốn chết, đừng oán trách ta!

Đoạn y giơ năm ngón tay trái ra, như sao sa, điện chớp, nhằm Khúc Chỉ huyệt ở cánh tay phải của Giang cô nương mà chộp tới. Đồng thời, tay phải y nhằm Tâm Du huyệt trước ngực mà đè tới. Mặc dù đối thủ ra tay nhanh nhẹn và oai dũng, Giao Hồng không thèm tránh né, chỉ thét một tiếng, giơ hai tay ra nhắm hai yếu huyệt ở hai cổ tay của Triều Nguyên mà đâm tới, kỳ ảo khôn lường. Triều Nguyên thấy thủ pháp của nàng lợi hại như vậy, giật mình, vội nhảy lùi về phía sau mấy bước tránh né. Tiểu Thiên vừa cười vừa nói với Vân Nhạc:

- Không ngờ Giao cô nương lại thông minh đến thế. Học có nửa ngày trời mà đã biết môn điểm huyết đó và dùng một cách khôn khéo vô cùng.

Lúc này, mấy tay hảo thủ của đối phương đều tỏ vẻ kinh ngạc, nhứt là Mộc Long Tử lại càng kinh hãi hơn. Y nhắm nghiền hai mắt lại, nghĩ thầm: "Không hiểu thủ pháp kỳ ảo này xuất xứ từ môn hạ của người nào?"

Triều Nguyên tránh khỏi thế công của Giao Hồng, mặt nổi giận, lại tiến lên, tấn công luôn bốn chưởng, bao vây lấy thân mình của Giao Hồng.

Giao Hồng thấy thế đầu của mình đã hơn địch, càng hăng hái và can đảm thêm. Nàng dùng tả chỉ hữu chưởng, tương hộ, tương sinh nhanh nhẹn bẻ phong chưởng lực của đối phương. Chỉ trong thoáng cái, hai người đã đấu hơn hai mươi hiệp. Triều Nguyên đã bắt đầu cuống cả chân tay vì thế công của Giao Hồng quá nhanh, y không biết đâu mà chống đỡ, nên y chỉ nhảy nhót tránh né, không phản công lại được.

Đạo nhân nọ thấy vậy, hai mày cau lại vẻ mặt đăm chiêu. Y đang lo ngại đã thấy Triều Nguyên bị cô nương đánh trúng một chưởng, kêu "hự" một tiếng, lui về phía sau ba bước khí huyết đảo lộn. Đạo nhân cười giọng quái dị, nhún mình một cái, lẹ như tên bắn, tiến tới trước mặt Giao cô nương tức thì. Nhưng, Vân Nhạc lại còn nhanh hơn, phóng tới và chỉ thấy hình bóng của hai người vừa va chạm nhau đã lùi ngay ra.

Đạo nhân mũi sư tử, nhảy lui xa hơn trượng, mở to đôi mắt tỏ vẻ ngạc nhiên vô cùng.

Thì ra đạo nhân thấy sư diệt bại trận, liền phi thân lên, ngấm ngấm dùng thủ pháp Thái Ất Kỳ Môn định bắt lấy hữu chưởng của Giang cô nương để gỡ sĩ diện. Tuy y thấy võ công của Giang cô nương đã thuộc hạng thượng thặng nhưng không hơn Triều Nguyên mấy, tưởng ra tay là thành công, ngờ đâu bỗng có một cái bóng đen nhanh như chớp phi tới, đạo nhân kinh hãi, vội đổi thế võ ra nghênh đón người kia lại cũng không ngờ y vừa đụng phải tay người đó thì cổ tay y đã cảm thấy mềm nhũn sức lực đều tiêu tan hết. Y vừa kinh hãi, vừa định thần nhìn, rồi khinh khỉnh hỏi:

- Lần này bản đạo xuất sơn là muốn gặp cao nhân, hôm nay may mắn gặp các hạ, dám hỏi đại danh quý tánh là gì?

Lại Triều Nguyên thấy sư thúc của mình nhắm mắt trầm ngâm có vẻ thoái nhượng, nhưng vì bị Giao Hồng đánh cho một chưởng, mà vẫn chưa phục tài. Y bèn ngấm ngấm rử Kim Môn Nhứt Quái ra tay tấn công.

Kim Môn Nhứt Quái tung mình nhảy lên trên không múa song chưởng nhắm đầu Giao Hồng đánh tới.

Giang cô nương không ngờ Kinh Môn Nhứt Quái đột nhiên ra tay, vội lùi lại một bước, cũng tung mình nhảy lên, định dùng Đoạt Căn Đoạn Mạch Thủ Pháp để điểm vào hai yếu huyệt ở hai cổ tay của Kinh Môn Nhứt Quái.

Trong lúc nàng vừa tung mình nhảy lên thì Triều Nguyên cũng nhanh tay ném chín đồng tiền về phía nàng. Vân Hòa với Triều Nguyên phối hợp rất khéo, Giang cô nương dù bản lĩnh thông thiên, cũng không sao tránh khỏi thế công đột nhiên đó. Đạo sĩ mũi sư tử thấy vậy quát lớn:

- Triều Nguyên, không được tấn công lên như vậy!

Bỗng có một luồng gió cát bốc lên mù trời, tức thì hai người ở trong đám bụi mù đó bị bắn tung ra ngoài, nghe kêu lộp bộp hai tiếng.

Hai người đó rơi xuống đất không dậy được. Tiếp theo, một thân hình bé nhỏ bay lướt ra xa, hạ chân xuống cạnh Trương Mai và đứng tựa vai nhau.

Vân Nhạc đã biết Giao Hồng sử dụng Phong Vân Nhị Thập Bát Chương của phái Nga Mi và xen vào môn điểm huyệt của mình sửa dạy để thắng địch. Chàng thầm khen ngầm Giao Hồng rất thông minh, rồi nhìn sang thấy Triều Nguyên và Vân Hòa bị điểm phải yếu huyệt, nên tự nghĩ: "Thủ đoạn của con bé này độc ác thật, chắc hai tên nọ bị điểm trúng Tam Nguyên huyệt rồi."

Đạo nhân mũi sư tử ngạc nhiên vô cùng, đi tới cạnh Triều Nguyên và Vân Hòa giơ tay ra vỗ Khí Hải huyệt của hai người, thì nghe hai người kêu "hự" một tiếng rồi song song tung mình nhảy lên. Triều Nguyên liền trợn mắt nhìn Giao Hồng, tỏ vẻ oán hận. Giao Hồng dùng giọng mũi "hừ" một tiếng, nói thâm: "Nếu ta không nghe lời dặn của Vân đại ca thì các người làm gì còn sống sót đến bây giờ?"

Đạo nhân trừng mắt nhìn Triều Nguyên một cái, rồi từ từ quay lại nhìn Vân Nhạc và nói:

- Bần đạo là Mộc Long Tử tới Nội Phương Sơn này định ở chơi một tháng. Hai ngày trước đây, Kim lão sư nhận được thư cầu cứu của một người bạn và bần đạo được Kim lão sư mời tới đây. Vì quá nể tình bạn, bần đạo mới nhận lời, nhưng bần đạo tránh lộ liễu hành tung, nên mới theo lời đề nghị của Vân lão sư mà đi bằng thuyền không ngờ lại gặp quý vị thí chủ thị tài hà hiếp...

Tang Lộc liền đỡ lời:

- Đạo trưởng bảo chúng tôi thị tài hà hiệp người, vậy đạo trưởng đã hỏi kỹ Vân lão sư chưa?

Mộc Long Tử nghe Tang Lộc nói vậy, liền quay lại nhìn Kinh Môn Nhất Quái, thấy hai má Vân Hòa đỏ bừng tỏ vẻ xấu hổ. Y biết ngay Vân Hòa đã nặng lời mắng chửi trước, nên mới gây ra oán thù.

Lúc ấy Vân Nhạc mới mỉm cười nói:

- Lão vừa rồi đã có nói qua, bất cứ ai phải ai trái đều nên giảng hòa tốt hơn. Xin hỏi Mộc Long Tử đạo trưởng, vừa rồi đạo trưởng nói không muốn để lộ liễu hành tung, có phải là vì đạo trưởng đang nghi kỵ một người không?

Mộc Long Tử lớn tiếng cả cười đáp:

- Trong đời bần đạo chưa hề hãi sợ một ai, nhưng vì người mời Kim lão sư cũng là bạn thâm giao của bần đạo, nên bần đạo muốn tránh lộ liễu hành tung, e làm hư hỏng đại sự...

Y chưa nói dứt đã thấy đằng xa trên bờ ruộng có một đại hán trung niên, tay cặp một người đang phi thân tới. Mộc Long Tử thấy đại hán đó liền ngừng lời ngay. Người đó chạy tới trước mặt Kim Lệ Thanh, liền buông người đang cặp trong tay xuống. Vân Nhạc đã thấy rõ người mà đại hán trung niên cặp trong tay chính là Tiền Ninh, bang đầu của Dương Châu Cái Bang. Chàng ngạc nhiên vô cùng. Lôi Tiểu Thiên thấy vậy đưa mắt nhìn chàng, nhưng chàng đã ra hiệu bảo Tiểu Thiên không nên ra tay vội. Khi chàng thấy sắc mặt của Tiền Ninh liền cau ngay đôi mày. Thì ra lúc bấy giờ Tiền Ninh sắc mặt tái mét, hai mắt lơ lơ, tựa như sắp chết đến nơi.

Tiếp theo đó chàng lại nghe đại hán trung niên nọ nói với Kim Lệ Thanh:

- Tiền lão sư được Mộc Long tiên bối cứu chữa cho, đã khỏi rất nhiều. Sáng hôm nay, Sơn Chủ cùng mọi người rời khỏi Sơn Trang thì Tiền lão sư thức tỉnh, cố gượng bò dậy và đòi đi nơi khác, tiểu đệ ngăn cản không nổi. Ngờ đâu Tiền lão sư vừa chạy ra tới Sơn Khẩu đã ngã ra bất tỉnh. Tiểu đệ vội thăm mạch của Tiền lão sư, thấy mạch tán loạn vì yếu lắm.

Vô kể khả thi, tiểu đệ mới phải ôm Tiền lão sư tới đây để xem Sơn Chủ đi chưa, may mắn thay Sơn Chủ cùng quý vị còn ở đây.

Kim Lệ Thanh gật đầu đáp:

- Cám ơn Chu hiền đệ.

Mộc Long Tử đi tới cạnh Tiền Ninh thăm mạch giây lát, rồi lắc đầu thở dài và nói:

- Người này không sống qua giờ ngộ, mà y cứ cố gượng như vậy thì làm sao không chết ngay!

Bỗng nhiên Vân Nhạc lẹ như điện chớp phi thân đến cạnh Tiền Ninh. Mộc Long Tử liền quát lớn:

- Người định làm gì thế?

Y vừa nói vừa đánh luôn một chưởng.

Vân Nhạc không hãi sợ chút nào, chỉ giơ tả chưởng lên gạt ngang một cái, rồi ngồi xổm xuống đỡ Tiền Ninh dậy và thăm mạch. Giấy lát sau, chàng cũng lắc đầu thở dài.

Mộc Long Tử đánh chàng một chưởng mạnh khôn tả, ngờ đâu chàng chỉ dùng tả chưởng khẽ gạt một cái mà Mộc Long Tử đã bị bắn lui ra mấy bước liền.

Y ngạc nhiên vô cùng, liền trở mắt nhìn Vân Nhạc một hồi, vì y không biết Vân Nhạc dùng thủ pháp gì mà kỳ ảo đến thế? Trước mặt bọn Nội Phương Sơn Song Kiệt, vì hai lần ra tay đều thất thế, đồng thời bị lòng hiếu thắng thúc đẩy, y liền tiến tới nữa giơ chưởng lên, nhắm phía sau lưng Vân Nhạc đánh luôn. Thế công ấy cũng cao siêu, chưởng của y biến thành vô số bóng chưởng bao trùm bốn mươi tám huyết ở sau lưng Vân Nhạc.

Tạ Vân Nhạc đang chăm chú thăm mạch cho Tiền Ninh, tất nhiên không ngờ Mộc Long Tử lại đánh lén. Nhưng Mộc Long Tử vừa ra tay đã nghe hai tiếng thét thanh thoát, liền thấy hai đạo ngân hồng từ trên trời phi xuống, đột nhiên bắn ra rất nhiều bông hoa bạc, nhắm chưởng của Mộc Long Tử mà tấn công tới.

- o O o -